

VYPRÁVENO
dne 5.6.13 35.

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Jan Kubice

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0041r

MVCRP00X2097

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 5.6.2013
podpis: [Podpis] 5.6.2013

V Praze dne 30. 5. 2013
Č.j.: MV-39873-4/VS-2013

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala nezletilá

..... a Vietnamu, trvale bytem
..... v zastoupení na základě substituční plné moci JUDr.
advokátem se sídlem Advokátní kanceláře
rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5.2.2013, čj. VS-127/53/2-2010, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Nezletilá (dále jen „žadatelka“) podala prostřednictvím svých zákonných zástupců žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o této žádosti Ministerstvo vnitra zahájilo dne 14.9.2012. Jedná se o druhou žádost v předmětné věci. Její první žádost byla Ministerstvem vnitra zamítnuta rozhodnutím ze dne 18.8.2010, které nabylo právní moci dnem 8.9.2010.

Z obsahu podání je zřejmé, že žadatelka je státní občankou Vietnamu. Trvalý pobyt na území České republiky jí byl povolen dne 30.10.2002 za účelem sloučení rodiny s matkou. Tímto splňuje žadatelka podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství. Žadatelka bydlí spolu se sestrou, státní občankou

České republiky (státní občanství uděleno Ministerstvem vnitra v dubnu 2010) na adrese povoleného trvalého pobytu v rodinném domě, který rodiči koupili v roce 2004. Žadatelka navštěvuje osmileté gymnázium.

Od prokázání splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. c) (nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin), a písm. d) (prokáže znalost českého jazyka) zákona o státním občanství je žadatelka vzhledem ke svému věku osvobozena.

V průběhu správního řízení o žádosti nebylo zjištěno, že by žadatelka neplnila povinnosti vyplývající pro ni ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů a dalších zvláštních právních předpisů na úseku sociálního zabezpečení, důchodového pojištění a právních předpisů na úseku daní, odvodů a poplatků. Splňuje tak podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákon o státním občanství.

Žadatelka nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, neboť neprokázala, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde své dosavadní státní občanství tj. obstarání si dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství, v daném případě státního občanství Vietnamu. Žadatelka o prominutí této podmínky nepožádala ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 zákona o státním občanství.

Žadatelka v kontextu shora uvedeném tedy splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky uvedené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Nespĺňuje podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo a nevydalo příslib udělení státního občanství České republiky, který je nezbytným podkladem pro splnění podmínky § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tj. obstarání si dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství. Státní občanství je definováno jako trvalý svazek, neboli vztah mezi fyzickou osobou a státem. Trvalost tohoto vztahu je dána plnou integrací takové osoby ve společnosti. Tato integrace je charakterizována vazbami rodinnými, sociálními, pracovními a v neposlední řadě i dodržováním právního řádu státu, o jehož státní občanství tato osoba žádá. Podle zákona o státním občanství jí nemusí být státní občanství uděleno, a to ani v případě, že shora uvedené zákonné podmínky splňuje. Ministerstvo vnitra, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokládá splnění těchto podmínek za základní předpoklad pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního

uvážení, kdy je třeba žádost individuálně řádně a spolehlivě posoudit při respektování účelu zákona o státním občanství a mezí, které stanoví.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5.2.2013, čj. VS-127/53/2-2010 podala žadatelka prostřednictvím právního zástupce JUDr. [] ale jen „právní zástupce“), na základě substituční plné moci včasný rozklad; substituční plná moc mu byla udělena pro daný účel zákonným zástupcem žadatelky (otcem), panem

Obecně žadatelka v úvodu odůvodnění rozkladu konstatovala, že po stránce právní nelze napadenému rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci její žádosti a správnímu řízení o něm nic vytknout. Podle žadatelčina vyjádření Ministerstvo vnitra v podstatě postupovalo v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o státním občanství a příslušnými ustanoveními správního řádu. Bez jakéhokoliv pochybení správně zjistilo, že žadatelka splňuje veškeré zákonné podmínky pro to, aby jí mohlo být uděleno státní občanství České republiky s výjimkou podmínky prokázání pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Ke stejnému závěru dospělo Ministerstvo vnitra i v případě žadatelčiny první žádosti v roce 2010. Jak v případě první žádosti tak i této opakované žádosti Ministerstvo vnitra nevyhovělo.

Žadatelka Ministerstvu vnitra vytýká, že svá negativní rozhodnutí ve věci v obou případech neodůvodnilo. Je si vědoma, že i při splnění těchto zákonných podmínek není na udělení státního občanství České republiky právní nárok. Domnívá se však, že i v rámci správního uvážení je nutné nepřekročit jeho meze a tím vyloučit libovůli správní orgánu v rámci rozhodovací pravomoci v dané věci. Proto žadatelka Ministerstvu vnitra vytýká, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevedlo, z jakých úvah v rámci správního uvážení vycházelo, když její žádosti nevyhovělo. Odůvodnění o nevyhovění její žádosti nelze spatřovat v samotné konstataci, že Ministerstvo vnitra rozhodlo na základě správního uvážení, a že je jeho nezadatelným právem státní občanství České republiky neudělit. Podle žadatelky nelze akceptovat ani informaci o tom, že postavení žadatelky coby cizího státního příslušníka s povoleným trvalým pobytem na území České republiky se pouze nepatrně liší od postavení státního občana České republiky, s výjimkou některých práv z oblasti veřejného práva.

Namítá, že Ministerstvo vnitra nezohlednilo její trvalý zájem o udělení státního občanství České republiky, neboť v jejím případě se jedná již o druhou žádost, které nevyhovělo. Poukázala na udělení státního občanství České republiky její sestře, která v době, kdy jí bylo uděleno, byla ve stejném postavení neboli ekonomické závislosti na rodičích. Namítá také, že Ministerstvo vnitra nezohlednilo v rámci správního uvážení další skutečnost, jako je její narození na území České republiky,

kde obvykle až na výjimky rekreačních a prázdninových pobytů mimo toto území, pobývá. V té souvislosti odkázala na čl. 6 odst. 4 písm. e) Evropské úmluvy o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“); podle tohoto článku každý smluvní stát, tedy i Česká republika, ve svém vnitrostátním právu usnadní nabývání státního občanství mimo jiné i osobám, které se narodily na jeho území a oprávněně a obvykle na něm pobývají. Žadatelka dále poukázala na tu skutečnost, že ratifikací Evropské úmluvy Česká republika přijala závazek, že podle čl. 11 a 12 této úmluvy každý smluvní stát zajistí, aby rozhodnutí o nabytí, zachování, pozbytí, opětovném nabytí nebo ověření jeho státního občanství obsahovala písemné odůvodnění a také je bylo možné správně nebo soudně přezkoumat podle jeho vnitrostátního práva. Proto žadatelka vznesla námitku, že napadené rozhodnutí vzhledem k absenci zdůvodnění nevyhovění její žádosti je v důsledku toho nepřezkoumatelné. Také je přesvědčena, že v jejím případě nebyla dodržena podle § 2 odst. 4 správního řádu zásada rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů.

Na základě těchto skutečností navrhla žadatelka napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

III.

O rozkladu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem a zákonem o státním občanství.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 22.11.2012 správní řízení o žádosti přerušilo a vyzvalo žadatelku, aby ve lhůtě do 21.12.2012 prostřednictvím svých zákonných zástupců předložila Ministerstvu vnitra doklady, které v tomto usnesení explicitně označilo. Současně tímto usnesením Ministerstvo vnitra jednak v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatelku o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a § 10 zákona o státním občanství; dále podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu ji vyrozumělo o jejím právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí ve věci včetně práva vyjádřit ve správním řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Žadatelka byla poučena v tomto usnesení o postupu předání dotčených dokladů Ministerstvu vnitra a o tom, že tyto podklady jsou nezbytné pro úplné a přesné zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. V usnesení Ministerstvo

vnitřně poučilo žadatelku o následcích nedodání předmětných dokladů ve stanovené lhůtě, tj. možnosti zastavení správního řízení o její žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

V daném případě při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházeli především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu,

že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nejde jen o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu posoudil z hlediska splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky, o které žadatelka požádala. Konstatoval, že není splněna podmínka ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Přiklonil se k názoru rozkladové komise a Ministerstva vnitra, že v daném případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí jejího splnění. Ztotožnil se s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkázal. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatelka, jak sama v rozkladu a v žádosti uvedla, studuje prestižní gymnázium, což je předpoklad pro její další studium a přípravu na budoucí povolání; proto z hlediska ekonomického je plně závislá na rodičích a proces její pracovní integrace nemohl a nemůže být plně završen.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplynuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a nebyly žadatelkou uplatněny relevantní námítky, ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl, jak je uvedeno ve výroku, rozklad zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

